Duminicile unui nesportiv

SĂPTĂMÎNA CÎNTECULUI

Se încheie azi, la Braşov, de unde scriu aceste rînduri, săptămîna — sau aproape — a „Cerbului de aur". Un cerb urzit din aurul cîntecului, care ascultă necontenit de nevoia noastră de delectare şi o satisface.

Nu ştiu dacă ai observat că oamenii care ştiu să rîdă în toate împrejurările tubesc din toată inima muzica. Indiferent ce fel de muzică, o dată ce ea nu se lasă închisă în definiţii şi clasificări, decît, bineînţeles, în laboratoarele muzicologice. Orice muzică bună, adecvată înţelegerii şi simţirii noastre, face din om, pe cîteva clipe, un mic poet sublim. Nu pot uita ce revelaţie a însemnat pentru mine, mai demult, fraza lui Shakespeare, pe care am folosit-o apoi ca motto pentru o cărticică a mea, anume că trebuie să ne ferim de cei ce nu iubesc muzica, fiindcă ei sînt „meschini, ipocriţi şi şarlatani".

Dar cîţi sînt cei ce nu iubesc muzica ? Puţini, din ce în ce mai puţini. A dovedit-o de altfel chiar această săptămînă festivă, prin festivalul braşovean, interesul manifestat pretutindeni pentru vedete şi concurenţi, români şi străini deopotrivă. Despre vedete şi concurenţi aş vrea să spun cîte ceva sau, mai precis, un anume lucru, care poate să-i intereseze şi pe sportivi. E vorba de spiritul lor de emulaţie, de tensiunea neîntreruptă a artiştilor care aspiră la un ţel, aşa cum aspiră şi sportivii. E o iubire fecundă, mereu întinerită în oameni stăpîniţi de o mare pasiune pentru îndeletnicirea lor. Există în tot ceea ce face o precizie care te încîntă şi te uimeşte, fiindcă precizia aceasta izvorăşte din acea conştiinţă ce ne opreşte să facem din preocupările noastre un joc de noroc. Nu are importanţă atît gradul de profesionalism la care ai ajuns, cît gradul de seriozitate cucerit. Atîta ajunge, de multe ori, spere a putea captiva, convinge şi, uneori, spre a putea chiar străluci.

A fost şi multă strălucire în această a doua ediţie a festivalului internaţional de la Braşov, dar nu la ea vreau să mă refer acum, o dată ce o voi face în alt loc şi din unghiul de vedere al criticului de artă. Mă refer la tot ceea ce am admirat în ţinuta şi comportamentul concurenţilor sau vedetelor, a micilor şi marilor artişti, perindaţi pe scena teatrului din capitala Ţării Bîrsei. O stăpînire de sine, dragostea lucrului detaliat, grija de fiecare nuanţă şi, mai ales, atenţia permanentă pentru menţinerea condiţiei, pentru că nu poţi atinge nimic în viaţă fără o condiţie fizică, psihică şi profesională riguros controlată.

Imi dau seama şi am înţeles din multele conversaţii pe care le-am avut de-a lungul vieţii că oamenii îi socotesc pe cei ce au realizat ceva ieşit din comun ca pe nişte fiinţe excepţionale. Adevărul este că sînt excepţionale doar în măsura în care au fost mai stăruitori, mai fermi, mai fideli visului urmărit. Incolo, sînt aidoma tuturor celorlalţi, atît doar că au învăţat să viseze şi să transforme visul în fapta măruntă de fiecare zi, munca neînsemnată, dar continuă, care înalţă opere mari şi glorioase. Aşa creşte şi arborele, dintr-o mlădiţă sau nuia fragilă, răsărind şi învîrtoşindu-se pînă la măreţia coroanei fosforescente. Nimeni n-a văzut cum şi cînd creşte un astfel de arbore. Dar toţi îl privesc admirativ şi-i invidiază forţa, frumuseţea, frăgezimea.

Acum, eu am văzut — la Braşov — în săptămîna cinteculut, cum lucrează, cum cresc şi se desăvîrşesc artiştii care ne împărtăşesc bucuria muzicii. I-am văzut repetind, stăruind, cizelînd, revenind şi luînd-o iar de la capăt, cu migala dragostei pasionate pentru profesie — şi ea nu rămîne niciodată fără rezultat. Iar rezultatul nu este numai trofeul ce va fi atribuit chiar azi de juriu, ci însăşi bucuria pe care am avut-o auzind atîtea cîntece bune, interpretate cu suflet şi pricepere, pentru mai marea glorie a Micii Arte ce-şi spune „muzică uşoară" şi care ne însoţeşte tot mai stăruitor viaţa de toate zilele.

George SBÎRCEA

O fată din Norvegia: Sonja Henie

de Ionel TEODOREANU

Cu peste trei decenii în urmă, apărea în editura librăriei „Universal"-Alcalay & Co. nr. 1433—1434 al „Bibliotecii pentru toţi". Un volum micuţ, de numai 110 pagini, cu un titlu modest : „Iarbă", semnat însă de un scriitor al cărui nume avea să intre curînd în istoria literaturii române : Ionel Teodoreanu. Alături de amintirile „întîiului stadion — maidanul", reînvie sub ochii lectorului figurile neînvinsului campion al oinei de altădată, G. Vîrtosu, a campionului „greilor", Moţi Spakov, ca şi imaginea de neuitat a albului cal al maiorului Chirculescu... Recitind acele pagini, îi revezi pe toţi — şi pe fiecare în parte — aşa cum au fost cîndva.

Iată ce ne-a convins mai mult ca orice astăzi cînd avem proaspătă amintirea „mondialelor" de patinaj artistic, să redăm tiparului (pentru cititorii mai tineri), portretul unei inegalabile „regine a gheţii", Sonja Henie, aşa cum a văzut-o, acum aproape 40 de ani, Ionel Teodoreanu.

Poate, cîndva, un scriitor norvegian va închina cîteva rînduri unei patinatoare din ţara noastră. Dar pînă atunci iată „o fată din Norvegia" — cumulardă a 3 medalii olimpice de aur, 10 titluri mondiale şi 6 europene — descrisă de un mare scriitor şi un permanent îndrăgostit de sport, Ionel Teodoreanu. Numeroasele pagini pe care le-a închinat sportului vor reapare poate într-o zi, într-un volum. Şi, poate, volumul acesta va avea un vechi titlu : „Iarbă". (d. ştef.)

„...Iat-o

Apare pe ghiaţă. Năsucul e năsuc, prea mic ca să fie obraznic de-a dreptul, prea obraznic ca să fie mic de-a binelea. Ochii rotund-albaştri sînt veseli şi limpezi ca doi zurgălăi deveniţi culoare şi privire, în loc să fie argint şi zvon pentru goana unei sănii.

Zîmbeşte cu toată rotunzimea obrazului în care prospeţimile sîngelui tînăr roşesc ca fragii de curînd culeşi într-o ulcică subţire.

Nu-i mai mult decît o fată împodobită de sănătatea celor optsprezece ani. Înaltă nu-i, dar pare, fiindcă patinele o avîntă. Rochia scurtă descopere pulpe robuste şi pietroasele piersici ale genunchilor cărnoşi. O simţi plină, voinică, densă în carnea ei de fecioară nordică.

Se înalţă în vîrful dinţat al patinelor care fulgeră lumină, muşcînd ghiaţa faptei începute.

Această clipă e pragul de argint al fulgerelor.

Un vînt venit deodată pentru ea, o aplecă şi o culege lung.

A pornit, dincolo de legile pămîntene care au rămas să ferece pe spectatorii liberării Sonjei.

Trupul ei se multiplică, parcă reflectat înmiit de oglinzi care-i împrejmuesc dansul cu fulger la picioare. E aici şi dincolo, acolo şi pretutindeni, la miazăzi şi miazănoapte, la apus şi răsărit, de parcă ar ţîşni din ghiaţa împrimăvărată, ca dintr-un veac al gloriei Versailles-ului, focul de apă vie cu obraji de fată.

O fată cu un alb vîrtej în jurul şoldurilor mlădiate, ca un lan de mari rochiţa-rîndunelii într-un vînt de primăvară.

Alunecările patinelor dezmiardă aprig ghiaţa ca arcuşul lăutarilor ţigani coardele ciardaşului : lung, atît de lung, că-ţi piere respiraţia.

Pe o ghiaţă vastă şi pustie, picioarele cu fulger de argint, spun în trei clipe tot ce mîna ţesătoare a Persiei a înscris cu ani de trudă pe şaluri şi covoare de moschei.

Zuluful serpentinului desfăşurat în nebunii de carnaval, zigzagul trăznetului între munţi, dementiile tornadei despletite, spirala vie a vîrtejului de ape repezi, ţîşnirea în stele a focului de artificii, plutirea frunzelor căzute toamna dintr-un vîrf de plop, alintul fumului pe alintarea vîntului de seară, căderea stelelor de august, înelarea streangului zvîrlit în jurul calului sălbatec, vîrtejul viscolului, galopul aurului care fuge în flăcări, înălţarea şi rostogolirea valului, zveltoţea aprigă a şfichiului de cnut şi fumegarea blîndă a linei toarse în fuior toate le vezi topite laolaltă, pe rînd şi cîte una, în paşii care lunecă şi fug şi zboară pe aripi scurte de argint.

O sută, o mie, sau zece mii de oameni o privesc de pe malurile faptei ei de foc şi de metal.

Sînt oamenii vieţii de toate zilele, oamenii acri ai lui Jules Renard, oamenii cenuşii ai lui Cehov, oamenii absentului dumnezeu, captivi în trupurile lor greoaie, regii robi ai unicei lor fiinţe. Toţi au devenit fraţi cereşti într-un entuziasm şi avînt. Îngerii le-au dăruit o clipă de aripi. Sîngele lor arde, atît de intens şi de curat, aprins de focul sacru care a trecut prin ei, încît atunci cînd dansul pe ghiaţă s-a isprăvit — cu o patină înfiptă în ghiaţă şi alta înfiptă în văzduh — Sonja Henie e ca o săgeată trimisă de arcul unui arhanghel, înconjurată de o mie de torţe aprinse, care au găsit-o, luminîndu-i tremurul ultimei vibraţii.

Dacă scena Operei din Paris pe care a dansat Nijinski în fruntea baletului rusesc, ar deveni sloi polar luminată de aceeaşi rampă şi privită de aceiaşi spectatori, şi dacă Sonja Henie ar apărea singură pe nuditatea sură a ghieţii — spectacolul acestei seri ar dezlănţui aceleaşi aclamaţii şi aplauze ca şi o nijinski-adă.

Vreau să spun prin aceasta că Sonja Henie a depăşit hotarul supremelor performanţe sportive, intrînd adînc în artă, pînă acolo unde patina ei întîlneşte, tot aripă, călcîiul de zbor al lui Nijinski, veacul marmorei eline şi pe-al renaşterii italiene".

SPORTUL magazin

PLEDOARIE PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT SUSŢINUTĂ DE TANŢI COCEA

Pe Tanţi Cocea, artista, o cunosc şi o apreciază toţi cei pentru care teatrul este o necesitate. Pe aceeaşi Tanţi Cocea, pasionată de gimnastică şi îndrăgostită de sport în genere, o ştiu mai puţini şi — aş spune — numai cei ce au avut prilejul să-i cunoască pasiunile adiacente celei legate de teatru.

Ne amintim de ani în urmă, cînd o întîlneam în tribunele stadionului, privind cu aviditate spectacolul sportiv, urmărindu-l însă şi cu ochi de silitoare elevă care căuta să-şi însuşească plasticitatea mişcării de pe teren, cu gîndul mai îndepărtat de a şi-o însuşi şi reproduce — în cine ştie ce rol — pe scenă. Şi nu trebuie să vă mire postura de elevă, pentru că ea, artista emerită a scenei, rămîne în viaţa de toate zilele o elevă silitoare, avînd convingerea că cel mai mare duşman al omului în general şi al artistului în special este suficienţa, este refuzul de a învăţa din orice şi de la oricine. În fond, pentru ea, viaţa, în toate manifestările ei, este profesorul ideal.

Cunoscînd acestea, cum şi multe altele din personalitatea ei, puternică pe scenă şi în viaţă, ne-am gîndit să-i răpim un moment, pentru a-i cunoaşte cîteva păreri cu privire la rolul sportului şi educaţiei fizice în viaţa individului.

Şi prima întrebare a fost : IUBIŢI SPORTUL ŞI EDUCAŢIA FIZICĂ ?

— Îndrăgostită de tot ceea ce ţine de spectacol, evident că şi cel sportiv a exercitat asupra mea o atracţie deosebită. Mai des, cu ani în urmă, mai rar acum, alături de alţi actori m-am aflat în tribunele stadioanelor unde m-am bucurat cu prilejul victoriilor sportivilor preferaţi sau am suferit o dată cu eşecurile lor.

În ceea ce priveşte gimnastica, dintotdeauna am preţuit foloasele ei. Mai mult decît atît, întrebată odată de ce admir ţările scandinave, mi-am permis o glumă : de acolo a venit teatrul lui Ibsen şi gimnastica suedeză. Or, este binecunoscut că şi gluma include un germene de adevăr.

Am practicat şi voi practica, totdeauna, acest gen de recreere care, în egală măsură, permite păstrarea sănătăţii şi este un aliat valoros în lupta împotriva trecerii timpului (vezi, nu vreau să-i spun îmbătrînire)...

A doua întrebare s-a referit la eventualul sprijin pe care actorul, pe plan profesional, îl poate găsi în educaţia fizică şi sport, iar răspunsul a venit prompt :

— Tangenţial, am atins şi acest punct. Pe un plan mai larg voi sublinia că în teatrul modern mişcarea şi plasticitatea ţinutei sînt două elemente deosebit de importante. Pentru cei ce l-au văzut pe scenă pe Jean Louis Barault — acest mare animator al teatrului francez, pe Robert Hirsch (pe scena Comediei franceze sau pe ecran), pe Terzief sau Michelle Morgan, spre a da doar cîteva exemple, afirmaţia de mai sus capătă un caracter axiomatic. Or, fiecare în parte, nu o dată au făcut o profesiune de credinţă din ataşamentul pentru educaţia fizică şi nu o dată şi-au sfătuit mai tinerii colegi să nu neglijeze acest mod de pregătire profesională.

În fine, a treia întrebare s-a referit la importanţa sportului şi în alte domenii de activitate, la care interlocutoarea noastră a răspuns :

— Urmărind activitatea soţului meu, care în mod constant îşi începe ziua cu o oră de călărie (vechile pasiuni nu se pot uita) şi cu un program de educaţie fizică de la care nu se abate niciodată, mi-am dat seama cît de mult îl ajută spre a putea face faţă unui extrem de mare volum de muncă. Or, el neconstituind o excepţie, rezultă limpede utilitatea educaţiei fizice, la orice vîrstă şi în orice profesie.

Nu este aşa, iubite cititor, că pledoaria te-a convins (dacă mai era nevoie) ?

Niki Mihail BURILEANU

Panaitescu „Zigotto" şi a doua... tinereţe!

„Zigotto", acum 30 de ani...

La 56 de ani, fostul campion de box Panaitescu „Zigotto" continuă să ambaleze motoarele la maximum. Nu o dată îi poţi întîlni. Ba îi vezi la sala clubului de box, ba la secţia de masaj, unde-i .. canonerşte zdravăn pe cei ce intră-n mîinile sale (surprinzător de viguroase), ba îi întîlneşti în curtea casei luptîndu-se cu un munte de stînjeni pe care îi despică cu o vioiciune şi o rapiditate neegalate nici măcar de cei doi fii ai săi ! Omul acesta nu-şi îngăduie o clipă de răgaz cît e ziulica de mare.

Acum, în faţa ceşcuţelor cu ceai, acceptă „taifasul" pe care l-am propus încă de dimineaţă:

— Asta-i adevărul ! Nu pot sta locului. De mic, am fost învăţat cu munca. 40 de ani am lucrat la C.F.R. Chiar cînd am avut cele mai frumoase succese în box, nu m-am gîndit o clipă să renunţ la meserie. Ziua lucram, iar seara mă antrenam la sală. Şi în ce condiţii ? În picioarele goale, în săli cu ciment pe jos. Noi măturam sala, noi ne instalam sacii şi ringul, noi făceam de toate. Dar aveam o mare ambiţie şi o mare dragoste pentru box !

— După cîte înţeleg, e vorba de acea pasiune nelimitată care trebuie să-l caracterizeze pe adevăratul sportiv...

— Şi care, dacă-mi dai voie să te întrerup, cam lipseşte la ora aceasta boxerilor din Galaţi.

„Zigotto" soarbe din ceaşi, cu gîndurile duse în urmă, peste ani, adaugă :

— Oraşul nostru a însemnat o tradiţie în box. De aici de la Galaţi s-au ridicat mulţi pugilişti cunoscuţi : Gr. Jelesneac, Boantă, Meschi, C. David, apoi Ciobotaru, Zlătaru şi mulţi alţii. Acum avem patru săli de box, avem antrenori pricepuţi, dar ducem lipsă de tineri ambiţioşi, perseverenţi şi pasionaţi ! Tinerii boxeri au condiţii, dar nu dau dovadă de suficientă dragoste pentru această disciplină ! Boxul e un sport dur ! Dacă nu-i sacrifici totul, nu-ţi dă nimic.

— Ştiam că în familia Panaitescu au fost trei boxeri !

„Zigotto" îmi arată un album :

— E adevărat. Toţi fraţii am fost pe ring ! Uite-i aici pe Nicolae. Tot boxer şi tot la categoria mea, la muscă. Dar să vezi poză ! La campionatele din 1934 ne am „repartizat" astfel sarcinile : „Tu baţi jumătate de ţară şi eu cealaltă jumătate". Nicolae a „lichidat" toţi adversarii din raza Constanţa, Brăila, Iaşi, Buzău, în vreme ce eu activam pe partea cealaltă, pe la Cluj, Timişoara, Craiova etc. Fapt e că în cele din urmă ne-am trezit amîndoi fraţii în finală, la Bucureşti. Ne-am făcut bagajele, am plecat amîndoi, am stat în aceeaşi cameră, am mîncat împreună şi-apoi am pornit la arenă să ne luptăm pentru titlu. Cînd să ieşim pe uşă, cu cine ne trezim ? Cu mama noastră. Noi căutasem să ţinem „secretul", dar ca aflase şi venise într-un suflet la Bucureşti. A început să ne certe şi să plîngă. „Eu v-am păzit de mici să nu vă facă nimeni nici un rău şi voi vă bateţi acuma între voi?" — „Lasă, mamă, a căutat s-o... liniştească Nicolae, decît să ne bată unul străin, mai bine ne batem între noi !" Bătrîna a venit şi la meci, ameninţîndu-ne tot drumul : „Dacă vă loviţi prea tare, mă sui pe ring şi vă bat pe amîndoi cu umbrela".

...Pe ring s-a încins o luptă aprigă ! Spectatorilor nu le venea să-şi creadă ochilor. Apoi au început să ne strige : „Ce faceţi, mă ? Vă bateţi serios ? Aveţi-vă ca fraţii". Dar noi nu ne sinchiseam de nimeni. A fost o partidă formidabilă şi abia am reuşit să smulg decizia la puncte. În cabină i-am dat centura lui Nicolae s-o poarte el. După un an, însă, ghinion. Am căzut iar amîndoi în finală. L-am învins din nou pe Nicolae. Dar mama n-a mai venit după noi. A plîns bine pe peron şi ne-a spus că i-am mîncat viaţa cu meciurile noastre. După această nouă victorie, Nicolae s-a lăsat de box şi mama a răsuflat, în sfîrşit... uşurată !

— Cîte partide aţi susţinut ? Le-aţi numărat ?

— Toate sînt notate, în palmares : 910. Am pierdut nouă.

— Frumoasă proporţie. Unul la sută. Şi meciul vieţii ?

— Vara anului 1938. Arena Venus. Priveşte aici. Îl vezi ? „Zigotto" îmi arată altă fotografie, din care zîmbeşte (înainte de meci) celebrul campion mondial Valentin Angelman. „Zigotto" surîde şi el, pradă amintirilor : „Înaintea întîlnirii, „Tintin" declarase ziariştilor : «Cred că românul va avea de ce să regrete această frumoasă seară de vară»"

Dar, pe ring lucrurile s-au petrecut altfel.

...Mulţi dintre vechii pasionaţi ai boxului îşi amintesc de finalul acestei electrizante partide, cînd „marele Tintin", complet deborDat de agilitatea şi energia lui „Zigotto", părăsea ringul cu capul în jos, înfrînt, mulţumind cerului că nu-şi pusese titlul în joc.

— Frumos meci, remarc eu, privind fotografiile aşternute în album.

— Ce-a fost, a fost, se însufleţeşte „Zigotto". Acum mă aşteaptă un alt meci şi mai grozav...

— Pe ring ?

— Nu. Pe drumurile ţării. Şi, plin de entuziasm, „Zigotto" îşi destăinuie „visul de aur": „Abia aştept să dea firul ierbii şi por-

...Şi după 30 de ani, ridicînd două... halitere bucălate : nepoţeii gemeni !

nesc în Turul României, pe jos ! Am stabilit totul pînă în cele mai mici amănunte. 2 400 de kilometri în 115 etape. Am pregătit rucksacul, ghetele şi celelalte lucruri trebuincioase. Totul e planificat pentru 115 etape. Dar vreau să-ţi spun un secret : sper să parcurg drumul şi mai repede!... 100 de etape !

Privesc în ochii omului din faţă şi citesc în ei hotărîrea calmă de a-şi îndeplini cu exactitate proiectul...

Şi, fără să mai şovăi, mă decid imediat asupra titlului. «Panaitescu „Zigotto" şi a doua... tinereţe».

George MIHALACHE

DIALOGUL CU IARNA (PE CRESTELE MUNŢILOR) A MAI CONTINUAT 11 ZILE...

(Urmare din pag. 1)

noastră şi s-a ars. Am reuşit, totuşi, să-l reparăm, cu pielea recuperată de la un pantof vechi, găsit în podul cabanei, şi pe care şeful expediţiei, Schenn Matei, a cusut-o cu multă migală pînă către orele două noaptea. Chivu Dumitru trebuie să-i fi rămas foarte recunoscător pentru că avea cu ce să se încalţe a doua zi. Acelaşi Schenn Matei, după numai trei ore de somn, a dat deşteptarea pentru a porni în ultima etapă a drumului nostru.

Era o zi senină şi liniştită. Crestele Retezatului şi ale munţilor înconjurători, îmbrăcate în albul imaculat al zăpezii, se conturau net pe un cer albastru intens. Cu toată graba noastră, am admirat acest peisaj măreţ şi am ascultat uimiţi zarva celor 34 de capre negre, care, alarmate de prezenţa noastră, porniseră într-un iureş nebun pînă dincolo de vîrful Stînişoara. Noaptea am petrecut-o, undeva, dincolo de vîrful Godeanu, iar ziua următoare, — în sfîrşit ! — am lăsat schiurile să alunece către valea Cernei, punctul terminus al turei noastre.

Ce-a însemnat, în fond, această... expediţie alpină ? Am petrecut pe crestele Carpaţilor 28 de zile. Zile de iarnă grea, cu geruri care au făcut, uneori, mercurul să coboare la 27 de grade sub zero, cu vînturi de peste 100 km pe oră, cu ceaţă deasă care ne-a ţinut zile întregi pe loc, şi cu numai 4 zile însorite. A fost o frumoasă tură de alpinism şi turism pe schiuri de-a lungul a circa 500 km. Pe parcurs am trecut 4 vîrfuri de peste 2500 m : Omul, Vîştea, Negoiul şi Parîngul Mare ; le-am parcurs linia de creastă sau am traversat 7 masive : Bucegii, Piatra Craiului, Făgăraşii, Parîngul, Piule-Iorgovanul, Godeanu şi munţii Cernei ; 11 zile de bivuac la cort, 17 zile la cabane sau la colibele întîlnite pe traseu ; 4 avalanşe (provocate de noi) din care una s-a soldat cu pierderea unei perechi de schiuri.

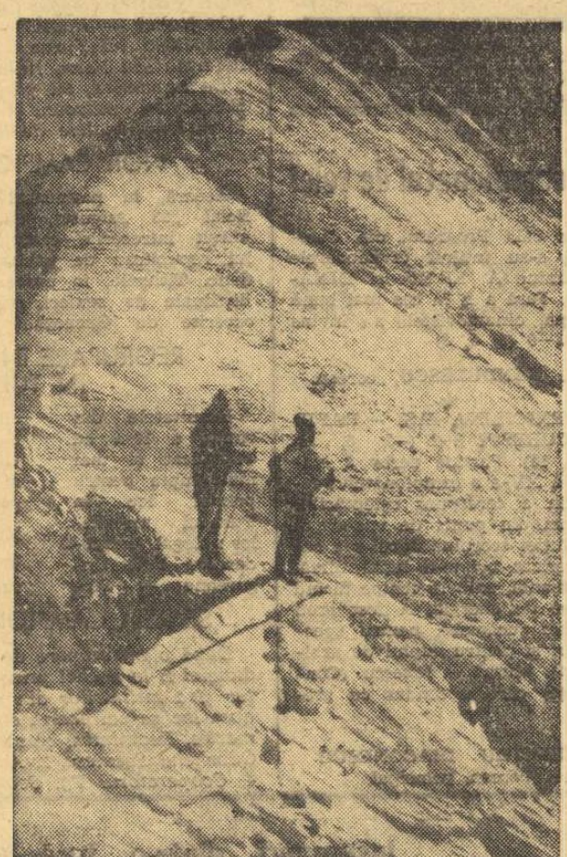

N-aş vrea să încheie aceste însemnări fără a mulţumi celui mai combativ om din echipă, Dumitru Chivu, care a dovedit că acum este un alpinist complet, pentru dîrzenia şi perseverenţa lui de-a lungul acestui drum. Îi mulţumesc, pentru că el a fost „deschizător de pîrtie" pe mai bine de 85 la sută din traseu, pentru că el a tras echipa înainte în momentele cele mai grele. Ţin să-i mulţumesc şi lui Schenn Matei, şeful echipei, pentru felul cum a condus şi, mai ales, pentru extraordinarul simţ de orientare de care a dat dovadă în zilele cînd busola noastră înghetată refuza să ne arate Nordul.

Am cuvinte de laudă şi pentru mezinul echipei, Naghi Nicolae. Îmi voi aduce aminte cu plăcere de năzdrăvăniile lui care au contribuit la buna dispoziţie a echipei.

În ceea ce mă priveşte, mă bucur că am avut prilejul, ca invitat al acestei echipe, să trăiesc cele mai frumoase zile de alpinist din viaţa mea pe care o iarnă, atît de laborioasă, ni le-a dăruit printr-o colaborare foarte strînsă cu vîntul, gerul, ninsoarea şi ceaţa.

STIMAŢI CUMPĂRĂTORI

Magazinul **VULTURUL DE MARE**

din str. Bărăţiei nr. 31 anunţă că în mod temporar, din cauza lucrărilor de amenajare, raionul de tricotaje pentru femei funcţionează în str. Bărăţiei nr. 33, iar raionul de încălţăminte pentru femei în str. Şelari nr. 14

REŢINEŢI

La unităţile Bărăţiei nr. 33 şi Şelari nr. 14 vă stă la dispoziţie un bogat şi variat sortiment de tricotaje şi încălţăminte pentru femei

RĂSPUNDE ION POŞTAŞU

LIVIU SAMOILĂ, BUCUREŞTI. Sînteţi „utist" ? În orice caz, este reuşit catrenul adresat echipei arădene :

Pentru noul lor sezon,
Textiliştii, în vacanţă,
Şi-au ţesut, plini de speranţă,
Tricouri de... campioni !

Numai să nu îmbrace Dinamo Bucureşti tricourile ţesute de

U.T.A., potrivit proverbului că nu e pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte !

I. SUTH, CLUJ. „Cîţi dintre cetăţenii ţării noastre au văzut — „pe viu" — o medalie olimpică, trofeu cucerit de mulţi dintre sportivii noştri ? Nu s-ar putea organiza o expoziţie, ca să spun aşa volantă, în cadrul căreia să fie prezentate, în diferite oraşe ale ţării, invidiatele medalii olimpice de aur, argint şi bronz?" Iată o temă excelentă pentru planul de muncă al Secţiei de propagandă a C.N.E.F.S. !

IOAN M. GUSAN, BACĂU. Epigrama e... epigramă. Să sperăm, deci, că adresantul nu se va supăra prea tare :

Problema „păsărilor călătoare"
E discutată tot mereu, în plin.
Nu-i cazul ca să se discute,
oare,
Şi pe-a lui... Teaşcă. Teaşcă
Constantin ?!

VICTOR VLASE, BUCUREŞTI. Reîntîlnire mereu plăcută cu dv., în ambele ipostaze, de balerin şi... epigramist :

Drăguşin e în dilemă :
Ce metode să găsească
După „Wembley" ; e-o problemă:
Engleză sau... românească ?

TEODOR GHEORGHIAN, TURNU SEVERIN. Pronosticurile dv., legate de campionatul de fotbal, sînt, aşadar, următoarele :

Universitatea Craiova — campioana României pe 1969

Publicul craiovean — cîştigător al cupei oferite de ziarul „Sportul".

Care dintre aceste două obiective este mai greu de atins ? Am impresia că al doilea !

ANDREI PROCA, BUZĂU. Înainte de a veni la Petrolul, Mihai Mocanu, actualul fundaş al echipei ploieştene şi al reprezentativei de fotbal, a jucat la Chimia Făgăraş. Jucase acolo... aripa stîngă şi fusese golgeterul echipei ! La Petrolul, s-a reprofilat. Şi nu fără succes !

VIORICA VĂRĂSESCU, TG. JIU. 1) Credeţi că este posibil ca redacţia să trimită fotografii ale sportivilor noştri fruntaşi la zeci şi zeci de mii de solicitanţi ? În problema aceasta, mai de grabă ar avea un cuvînt de spus cluburile şi asociaţiile sportive sau — de ce nu ? — Editura C.N.E.F.S. 2) Ne întrebaţi dacă puteţi deveni corespondentă a ziarului nostru, trimiţîndu-ne ştiri sportive din Tg. Jiu ? Desigur ! Dv. veţi fi, probabil, cea mai tînără corespondentă a noastră, cu cei 17 ani pe care îi aveţi. (Împliniţi, sau nu încă ?).

ADINA NEGREA, DOROHOI. 1) Crainicul reporter Cristian Topescu n-are 28 de ani, ci 31. V-am provocat o deziluzie ? 2) Iată probele pentatlonului feminin : 80 m garduri, greutate, înălţime, lungime, 200 m. 3) Săritoarea în lungime Alina Popescu nu este rudă cu pentatlonista Cornelia Popescu. Să vă spun eu cu cine e rudă —

chiar soră : cu maestra sportului Măiaela Popescu, soţia fotbalistului Mircea Dridea. Mamă a doi copii, Mihaela Popescu-Dridea a abandonat activitatea competiţională, după o valoroasă prezenţă în atletism (săritura în înălţime).

Ilustraţii : N. CLAUDIU